

като ся обърнѣ, видѣ чужденеца усмыхнѣлъ ся весело на срѣщѣ му.

— Отъ дѣ си странниче? попыта новодошлыйтъ Ев-
статія.

— Не дѣй мя пыта, пріятелю!

— Да не тя казуватъ Евстатій Воитиди?

— Тѣй мя казватъ! Отъ дѣ знаешъ ты?

— За туй не дѣй испытва; кажи ми само, сѣдихъ ли тя?

— И сѣдихъ мя и отсѣдихъ мя, пріятелю!

— Да тя обѣсатъ, разумѣва ся.

— Тѣй ми ся чини.

— И кога, ако ще Господь ще тя прикачатъ?

— Утрѣ на ранинѣ.

— За туй тя виждамъ толкозь скърбенъ.

— Тѣкмо за това, пріятелю.

— Имашъ ли отвѣтъ нѣкой пріятель или роднинъ?

— Единъ сестрѣ вдовицѣ и единъ

— Какво единъ?

— Единъ който обичамъ, може и безъ да го знае ты.

— Не бой ся! Не скърби! Азъ ще тя избавиъ.

— Какво казвашъ?

— Право ти казувамъ.

— Какъ?

— Азъ ти ся моля да имашъ коражъ; разумъ ли? Това само искамъ отъ тебе.

— Ако си почтенъ чловѣкъ Богъ да тя възвиси; ако ли си шпіонинъ и искашь да ми опростаиъ отъ Бога да намѣришь.

— Держай и не бой ся! Идѣ отъ странѣтъ на капе-
танъ Гырджика и Мацка . . .

Евстатій си отдѣхнѣ и, каго посочи на новодошлыйтъ желѣзнытъ прѣчки на прозорцытъ, рече

— Че какъ излѣзна чловѣкъ отъ тука прѣзъ тѣзи . . .